

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Ing. V. B.**, právně zast. JUDr. Zdeňkem Hrouzkem, advokátem se sídlem Pražákova 1008/69 – budova AZ TOWERU, Brno, proti žalovaným: **1) Magistrát města Brna, odbor dopravy**, se sídlem Kounicova 67, Brno, **2) Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě na ochranu před nečinností správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žalobce n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 6. 2. 2015 domáhal, aby krajský soud „účastníkům“ (tito označení jako „1) Magistrát města Brna, Dominikánské náměstí 3, 601 67 Brno, 2) Jihomoravský kraj“) zakázal pokračovat v porušování základních práv žalobce na spravedlivý proces, zakotvených

v ust. čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, spočívajícím v nepřihlédnutí k jeho podání a přikázal jim obnovit předešlý stav tím, že budou pokračovat v řízení na základě podaného návrhu.

II. Obsah žaloby

V žalobě žalobce nejprve zrekapituloval vývoj věci a následně přistoupil k vymezení její podstaty, a to konkrétně skutečnosti, že na parkovišti (chodníku) před domem na ul. Š. 3 jsou umístěny nádoby na domovní odpad (popelnice), přitom cokoliv, co je umístěno na pozemní komunikaci a není její součástí, vyžaduje povolení silničního správního úřadu podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dál jen „zákon o pozemních komunikacích“). V případě, že se jedná o trvale umístěnou překážku, vydává úřad povolení podle § 29 uvedeného zákona a v případě, že se jedná o dočasné umístění, je možné vydat povolení ke zvláštnímu užívání komunikace podle § 25 téhož zákona.

Podle žalobce je chodník v souladu se zákonem o pozemních komunikacích místní komunikací a v případě, že je určen k poježdění (jedná se tedy o vozovku-viz umístěná značka č. IP 11d parkoviště – stání na chodníku kolmé nebo šikmé), vztahují se na něj ustanovení zákona o pozemních komunikacích týkající se pevných překážek. V případě, že jsou popelnice umístěny mimo vozovku, musí tak být učiněno postupem podle § 25 zákona o pozemních komunikacích, tj. vydáním povolení ke zvláštnímu užívání místní komunikace ve smyslu § 25 odst. 6 písm. c) bod 2.

Žalobce se domnívá, že mu postupem žalovaného a) spočívajícím v nepřihlédnutí k podanému návrhu na zahájení řízení byla odňata možnost jednat před správním orgánem, v důsledku čehož bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces zakotvené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce namítal, že bylo-li v jeho věci dle § 44 odst. 1 správního řádu řízení zahájeno podáním žádosti a nedošlo-li k vydání usnesení o zastavení řízení, mělo ve smyslu § 47 tohoto zákona (podle kterého o zahájení řízení je správní orgán povinen uvědomit bez zbytečného odkladu všechny jemu známé účastníky) řízení pokračovat. Pokud se tak nestalo, došlo k pochybení žalovaného a), stejně tak jako nadřízeného správního orgánu, tedy žalovaného b).

Aktivní legitimaci k podání žaloby pak žalobce dovozoval mj. i z právní úpravy veřejného prostranství podle § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, tedy z institutu obecného užívání takového prostranství. V projednávané věci se jedná o veřejné prostranství určené ke specifickému účelu – parkování, a to každému bez omezení, pro předem neomezený okruh uživatelů, které je blokováno právě umístěním odpadových nádob. Žalobce pak je jedním z tohoto neomezeného okruhu uživatelů.

Žalobce je dále přesvědčen, že není dán důvod, aby místně a věcně příslušný silniční správní úřad vydal povolení ke zvláštnímu užívání místní komunikace, tedy záboru parkoviště a chodníku pro nádoby na domovní odpad, jelikož by to bylo proti veřejnému zájmu. Nádoby na domovní odpad, umístěné na chodnících, ztěžují chůzi chodcům, nevidomým

spoluobčanům a také i maminkám s kočárky. Jsou zásobárnou pro bezdomovce, po jejich prohledání a vytěžení zůstává v okolí nepořádek, sami o sobě provokují k zřízení ilegálních skládek v logice „k popelnici mohu položit odpadky“ „když už tam odpadky leží, tak mohu další odpadky přidat atd.“ Nádoby na domovní odpad umístěné při krajích silnic zabírají již tak nedostatečná parkovací místa, primárně jsou předmětem, který na komunikaci nepatří, a ohrožují silniční provoz. Nádoby na domovní odpad stojící na kraji komunikace také obecně vytváří překážku ve výhledu řidiči a vytváří tím nebezpečné situace. V posledku stojí nezanedbatelné hledisko estetické, kdy kam se člověk podívá, tam na veřejném prostranství stojí popelnice.

Žalobce by také považoval za přínosné, aby se krajský soud alespoň v případném odůvodnění vyjádřil, zda povinnosti stanovené v čl. 6 písm. b), c), d) obecně závazné vyhlášky č. 1/2013 Statutárního města Brna, o stanovení systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálního odpadu vznikajícího na území statutárního města Brna, kterými se občanům ukládá manipulovat s popelnicemi, nejsou nezákonné. Ukládají totiž provádět manipulaci s věcí, která je ve vlastnictví někoho jiného. Na druhé straně Magistrát města Brna zastává s výše uvedeným nekonzistentní názor, že nejde nutit občany, aby tyto odpadové nádoby strpěli na svém pozemku, a to i když se jedná o veřejné prostranství, či aby je umisťovali do svých domů.

Stejně tak považuje žalobce za neřešenou obecně celou otázku manipulace s odpadovými nádobami (zda je možné stanovit stálé a svozové stanoviště, uložit občanům povinnost přemisťovat popelnice mezi stálým a svozovým stanovištěm, umístění popelnic na veřejném prostranství z pohledu nedovoleného záboru veřejného prostranství). Obecně závazná vyhláška č. 1/2013 zastupitelstva města Brna (dle ust. § 17 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech), o stanovení systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálního odpadu vznikajícího na území statutárního města Brna, ke škodě věci nedefinuje řádně stálé stanoviště (čl. 2 písm. g) a neřeší v této souvislosti zábor veřejného prostranství z obecného hlediska, ani z pohledu komunikací a není tak vodítkem pro občany, jak se mají chovat.

III. Vyjádření žalovaných správních orgánů

Žalovaný a) k podstatě věci uvedl, že umístění nádob na sběr komunálního odpadu na chodníku místní komunikace jako součásti veřejného prostranství, ale například také umístění laviček, cyklostojanů, košů na odpadky či jiného mobiliáře je dle běžně aplikovaného právního názoru obecným užíváním pozemní komunikace podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Zvláštní užívání komunikace se podle vyhlášky k zákonu o pozemních komunikacích týká vždy konkrétního místa (§ 40 odst. 5 vyhl. č. 104/1997 Sb.) a tento požadavek nelze v případě odpadových nádob zajistit, neboť jsou po každém svozu umístěny jinde. Zvláštní užívání navíc představuje vždy mimořádnou situaci, jež je dočasná, omezená na určitou dobu, což u odpadových nádob není, neboť ty se na pozemních komunikacích vyskytují průběžně a opakovaně po dobu celého roku. Podle § 34 zákona č. 128/2000 Sb. jsou veřejným prostranstvím všechna náměstí, ulice, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení. V čl. 3.1.6. normy ČSN 736110 „projektování místních komunikací“ je pak upraven pojem „pobytový prostor“ jako prostor

sloužící nedopravním účelům (odpočinek, relaxace, zeleň, park apod.). Místní komunikace tedy může sloužit i k nedopravním účelům. Žalovaný 1) rovněž uvedl, že obec je povinna zajistit místa pro ukládání komunálního odpadu a přitom vlastníci nemovitostí při místních komunikacích nejsou povinni strpět nádoby na komunální odpad ve svých nemovitostech. Současně dodal, že se orgány města snaží najít příznivější umístění tak, aby odpadové nádoby nerušily vzhled města.

Žalovaný 2) pak pouze uvedl, že podnět žalobce posoudil podle § 80 správního řádu a nečinnost neshledal. Ve vztahu k návrhu na postoupení návrhu na zahájení řízení pak řešil věc podnětem k provedení přezkumného řízení žalovanému 1). Doplnil, že nijak neřešil meritum věci (umístění nádob na odpad), neboť k tomu nebyl příslušný.

IV. Doplnění žaloby

Žalobce na uvedená stanoviska žalovaných reagoval doplněním své žaloby, kde předložil dopracovanou verzi původní žaloby, kterou nyní výslovně označil jako žalobu proti nečinnosti, a ve které se domáhal, aby krajský soud přikázal žalovanému (blíže nespecifikoval) ve věci vydat rozhodnutí a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu.

V. Posouzení věci krajským soudem

V první řadě musel krajský soud posoudit otázku, jaké ochrany se ve skutečnosti žalobce domáhá, tedy jaký typ žaloby uplatňuje. Z původního obsahu žaloby totiž nebylo zřejmé, zda se žalobce domáhá ochrany před nečinností správního orgánu (§ 79 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) nebo ochrany před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s.ř.s.) či zda se dokonce nejedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s.ř.s.), jak vyplývalo z formálního označení žaloby. Z argumentační části pak spíše vyplývalo, že žalobce dovozoval nečinnost žalovaných správních orgánů, ze žalobního petitu to, že se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem. Po upřesnění žaloby, spočívajícím v jejím označení a úpravě petitu, pak bylo postaveno najisto, že se žalobce domáhá ochrany před nečinností podle § 79 a násl. s.ř.s.

Dále bylo potřeba vyřešit, koho ve skutečnosti žalobce označil jako žalovaný správní orgán. Podle § 79 odst. 2 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Žalobce v žalobě označil za další účastníky řízení Magistrát města Brna a Jihomoravský kraj. Jako žalovaného však na titulní straně žaloby výslovně neoznačil nikoho. Z obsahu žaloby (a jejího doplnění) je však zřejmé, že oba uvedené účastníky řízení žalobce považuje za žalované a že shledává nezákonnost v postupu (nečinnosti) obou těchto subjektů. Krajský soud proto jako se žalovanými jednal s těmito orgány, konkrétně pak ve druhém případě nikoli s Jihomoravským krajem (tedy veřejnoprávní samosprávnou jednotkou), ale s Krajským úřadem Jihomoravského kraje (výkonným a správním orgánem kraje, který zajišťuje chod kraje po stránce administrativní a organizační), konkrétně s odborem dopravní správy.

Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

Tímto prostředkem byla žalobcova žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného a), směřovaná k žalovanému b); žalobce se proto může ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Mezi účastníky řízení je dále nesporné a z obsahu správního a soudního spisu vyplývá, že žalobce návrh na zahájení řízení podal ve lhůtě pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 80 odst. 1 s.ř.s.

Krajský soud v Brně rozhodl o věci bez jednání, za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. Tvrzení obsažená v návrhu na zahájení řízení posoudil soud následovně.

Z obsahu správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Dne 4. 9. 2014 podal stěžovatel podnět na zahájení řízení ve věci odstranění nádob na domovní odpad, odpadových nádob a plechové bedny nacházejících se na podélných chodnících, resp. parkovišti na ulici B. a Š. Sdělením Úřadu Městské části Brno - střed, odbor obchodu, dopravy a služeb (dále jen „ÚMČ Brno-střed“) ze dne 30. 9. 2014, č. j. 140080311/REIP/STA/001, sp. zn. STA011400242, bylo stěžovateli oznámeno, že ve smyslu § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) nebyly shledány důvody pro zahájení řízení z moci úřední, a že věc v části týkající se ul. Š. nebyla ani postoupena žalovanému a) jako příslušnému silničnímu správnímu úřadu. ÚMČ Brno-střed v této souvislosti žalobci sdělil, že tento svůj závěr opírá o metodické stanovisko Magistrátu města Brna, odboru dopravy ze dne 7. 1. 2014, č. j. MMB/001085/2014. K žádosti žalobce o zásah proti nečinnosti ÚMČ Brno-střed bylo následně žalovaným a) po prošetření věci připisem č. j. MMB/0398495/2014 žalobci sděleno, že ÚMČ Brno-střed není nečinný, neboť správní delikty, na které stěžovatel poukazuje, spáchány nebyly, a nebyly tedy dány důvody pro zahájení správního řízení.

Žalobce následně žádostí o zásah proti nečinnosti ze dne 24. 11. 2014 vyzval Jihomoravský kraj, který měl být dle žalobce orgánem nadřízeným žalovanému a), aby zasáhl proti nečinnosti tohoto orgánu, případně aby věc postoupil kompetentnímu orgánu. K tomuto podnětu žalovaný b), jakožto nadřízený správní orgán žalobci sdělil, že žalovaný a) nebyl nečinný, neboť postupoval podle § 42 správního řádu. K věci pak tento správní orgán pouze obecně odkázal na § 25 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Vzhledem k tomu, že předchozí stanoviska správních orgánů bez bližšího vysvětlení dovozovala, že se v projednávané věci nejedná o zvláštní užívání pozemních komunikací, podal žalovaný b) současně podnět žalovanému a) k přezkumu této věci.

Žalobce podal také ústavní stížnost, v níž napadal postup ÚMČ Brno-střed spočívající v nepokračování zákonným způsobem v řízení zahájeném na základě stěžovatelova podání ze dne 4. 9. 2014, a také jednání nadřízeného správního orgánu, který postup správního orgánu prvního stupně aproboval. Vzhledem k tomu, že žalobce nevyčerpal všechny procesní prostředky k ochraně svých tvrzených práv, jež mu v předmětném řízení poskytuje s.ř.s., neboť nepodal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. tohoto zákona a aniž by se zabýval meritem věci a vyjadřoval se k odůvodněnosti ústavní stížnosti, Ústavní soud ústavní stížnost odmítl jako návrh nepřipustný (§ 43 odst. 1 písm. e) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu).

Podstatné pro důvodnost žaloby je skutečnost, zda bylo v posuzované věci vůbec zahájeno a vedeno správní řízení, což je základní předpoklad žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu (bez ohledu na to, zda bylo zahájeno na základě žádosti účastníka řízení nebo z úřední povinnosti). Žalobou na ochranu proti nečinnosti se totiž nelze domáhat toho, aby bylo správnímu orgánu uloženo zahájit řízení, ale pouze toho, aby bylo vydáno rozhodnutí či osvědčení v již zahájeném řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, č.j. 4 Ans 10/2006-59). Vzhledem k tomu, že mezi účastníky řízení není sporné, že v projednávané věci nedošlo k zahájení řízení z moci úřední, bylo pro posouzení věci klíčové, zda došlo k zahájení řízení na žádost podle § 44 odst. 1 správního řádu a v této souvislosti pak to, zda žalobce takovou žádost vůbec podal a v případě, že ano, zda tato žádost byla způsobilá zahájit správní řízení ve smyslu uvedeného ustanovení správního řádu a příslušných ustanovení zákona o pozemních komunikacích.

Z hlediska prvé rozhodné otázky soud předně odkazuje na § 37 odst. 1 správního řádu, podle kterého se jakékoliv podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Takto je potřeba nahlížet i na podání žalobce ze dne 9. 10. 2014, které označil jako žádost o zásah proti nečinnosti-návrh na zahájení řízení a jeho podání ze dne 4. 9. 2014, jenž bylo jeho přílohou, a které bylo označeno jako podnět k zahájení řízení. Z obsahu tohoto podnětu je přitom zřejmé, že žalobce žádal ÚMČ Brno-střed o odstranění odpadových nádob. Obsahově by tedy tento podnět bylo možné považovat za žádost (srov. § 45 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 37 odst. 1 téhož zákona). V případě podání ze dne 9. 10. 2014 je ovšem toto posouzení složitější, neboť toto podání je mj. označeno jako návrh na zahájení řízení, nesplňuje však požadavky na obsahové náležitosti žádosti podle § 45 odst. 1 správního řádu a v rozporu se svým označením hovoří o podnětu k zahájení řízení. Přílohou této žádosti však byl výše popsán podnět k zahájení řízení ze dne 4. 9. 2014. Lze tak uzavřít, že podání ze dne 9. 10. 2014 bylo možné s ohledem na jeho pojmenování a připojené přílohy považovat za žádost (návrh na zahájení řízení) a následně by tedy přicházelo v úvahu postupovat podle § 45 odst. 2 správního řádu a případné nedostatky takové žádosti odstranit. Podrobněji se již však touto otázkou krajský soud nezabýval, neboť dovedl, že i kdyby se o žádost (návrh na zahájení řízení) jednalo, tato nebyla způsobilá zahájit správní řízení ve věci, neboť toto správní řízení není řízením o žádosti podle § 44 odst. 1 správního řádu. K tomuto závěru dospěl krajský soud na základě následujících úvah.

Žalobce tvrdil, že v případě, že se jedná o trvale umístěnou překážku, vydává úřad povolení podle § 29 zákona o pozemních komunikacích a v případě, že se jedná o umístění dočasné, je možné vydat povolení ke zvláštnímu užívání komunikace podle § 25 téhož zákona. Projednávaný případ pak podle žalobce spadá právě pod ust. § 25 zákona o pozemních komunikacích. Umístění odpadových nádob na chodníku je totiž podle žalobce zvláštním užíváním pozemní komunikace. Ostatně o pevnou překážku podle § 29 zákona o pozemních komunikacích v projednávané věci jít již z povahy umístěných nádob nemůže, neboť za pevnou překážku je potřeba považovat takovou překážku, která je pevně spojená se zemí (typicky brána či závora) nebo je takové překážce obdobná (např. velký kontejner) a která brání užívání komunikace a nemůže být jednoduše odstraněna.

Krajský soud se s uvedeným právním názorem žalobce o nutnosti povolení ke zvláštnímu užívání místní komunikace neztotožňuje. Předmětné užívání pozemní komunikace [o tom, že chodník je pozemní (konkrétně pak místní) komunikací, resp. její součástí není pochyb (srov. zejména § 12 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích)] lze označit za její obecné užívání. Podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, který upravuje obecné užívání komunikace, smí v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny, pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Umístění běžných odpadových nádob lze jednoznačně podřadit pod obvyklý způsob užívání místních komunikací v prostoru městských ulic, kde často nebývá prostor k tomu, aby je bylo možné umístit jinam, a to za předpokladu, že se tyto nádoby také v tomto prostoru běžně a dlouhodobě vyskytují a nepředstavují zásadní překážku pro užívání pozemních komunikací k jejich základnímu, tedy dopravnímu účelu. Nadto z fotografií, které jsou součástí správního spisu vyplývá, že popelnice jsou umístěny zejména u sloupu veřejného osvětlení či kmene stromu a nad rámec těchto překážek tak již výrazně neomezují využití příslušné komunikace. Současně je pak potřeba ve shodě se žalovaným a) doplnit, že pozemní komunikace nemají pouze dopravní účel, ale zvlášť v případě chodníků mohou plnit i nedopravní účely a nemohou tak být odděleny od mnohotvárnosti funkcí, které plní městský prostor jako celek. Některé další funkce místních komunikací ostatně ilustroval i žalovaný a) svým odkazem na čl. 3.1.6. normy ČSN 736110 „projektování místních komunikací“. Pod nedopravní funkce místních komunikací lze při obvyklém umístění odpadových nádob, vůči čemuž žalobce brojil, podřadit právě i takové umístění běžných odpadových nádob.

V úvahu je potřeba brát i praktickou stránku věci, tedy skutečnost že odpadové nádoby jednoduše někde umístěny být musí, neboť každá obec má podle § 17 odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů povinnost zajistit místa pro ukládání veškerého komunálního odpadu produkovaného fyzickými nepodnikajícími osobami na jejím katastrálním území. Je navíc nepochybně žádoucí, aby tato místa byla umístěna v blízkosti nemovitostí, kde je komunální odpad produkován. Současně samozřejmě musí být umístěny tak, aby nedocházelo ke komplikacím při svozu odpadů, který je zpravidla zajišťován pohybem po místních komunikacích. Mnohé městské ulice přitom nenabízí tolik místa, aby byly odpadové nádoby umístěny zcela mimo prostory, kde omezují využití pozemních komunikací a snižují estetickou úroveň veřejného prostoru. Umístění odpadových nádob způsobem, proti němuž žalobce brojil, uvedené praktické požadavky splňuje, byť bezpochyby ani tento způsob nelze považovat za naprosto ideální. V tomto ohledu krajský soud tvrzení žalobce nijak nezpochybňuje a nezpochybňoval je ani žalovaný a).

Nelze rovněž přehlédnout, že umístění odpadových nádob na chodníky výslovně nespadá pod žádný ze způsobů zvláštního užívání pozemních komunikací podle § 25 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, a to ani pod § 25 odst. 6 písm. c) bod 2, na který odkazoval žalobce. Toto ustanovení totiž primárně směřuje na věci související se stavební činností, případně umístěním paliv, a to pouze ve výjimečných případech, omezených jen na určitou dobu.

Ve vztahu k posuzované otázce je rozhodné, že zákon o pozemních komunikacích v § 19 nijak neupravuje možnost žádostí se domáhat omezení obecného užívání komunikace. Správní řízení ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu tudíž nemohlo být podanou žádostí zahájeno.

I kdyby se však skutečně jednalo o zvláštní užívání pozemní komunikace podle § 25 odst. 6 písm. c) bod 2 zákona o pozemních komunikacích a nikoli o užívání obecné, jak tvrdí žalobce, pak ani § 25 uvedeného zákona takové řízení neupravuje. Odstavec třetí stanoví, že porušuje-li právnická nebo fyzická osoba podmínky stanovené v rozhodnutí o vydání povolení, silniční správní úřad rozhodne o odnětí povolení. Podle odstavce osmého platí, že věci umístěné, zřizované nebo provozované bez povolení podle odstavce 1 nebo v rozporu s ním, s výjimkou reklamních zařízení, je jejich vlastník povinen odstranit neprodleně po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu. Neučiní-li tak, zajistí odstranění a likvidaci věci příslušný silniční správní úřad na náklady vlastníka věci. Ani v jednom případě zákon nehovoří o možnosti třetích osob se žádostí domáhat zrušení povolení ke zvláštnímu užívání pozemní komunikace nebo odstranění věci.

Taková možnost by mohla přicházet do úvahy pouze v případě analogické aplikace závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č.j. 6 Ans 2/2007-128, který se zabýval možností podat návrh na odstranění pevné překážky bránící užívání pozemní komunikace. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dovodil, že řízení o odstranění pevné překážky z veřejné pozemní komunikace lze zahájit i na návrh osoby, která tuto komunikaci pravidelně užívá z naléhavé komunikační potřeby, tedy zejména pokud daná komunikace zajišťuje přístup k nemovitostem vlastněným či užívaným touto osobou nebo podmiňuje určitý způsob využívání těchto nemovitostí.

Za splnění určitých podmínek by bylo možné tyto závěry Nejvyššího správního soudu využít i v případě zvláštního užívání pozemní komunikace. Bylo by však nutné tvrdit a prokázat výše naznačené dotčení na právech případného žadatele. V nyní projednávané věci však žalobce ani ve svých podáních vůči správním orgánům ani v projednávané žalobě nijak netvrdil, natož aby prokázal, že by byl napadaným užíváním pozemní komunikace dotčen na svých právech. Své dotčení dovozoval v podstatě pouze z toho, že spadá do neomezeného okruhu osob, kterým svědčí obecné užívání příslušného chodníku (parkoviště) jako veřejného prostranství. Takové tvrzení je ale z hlediska individualizace vlastního dotčení žalobce naprosto nedostatečné. Jeho žaloba je spíše žalobou ve veřejném zájmu (*actio popularis*). Žalobce odkazoval pouze na estetické, dopravně-bezpečnostní dopady a na ztížení pohybu chodců, a to pouze ve zcela obecné rovině. K ochraně veřejného zájmu jsou přitom primárně povolány orgány veřejné správy, které ostatně podle vyjádření žalovaného a) hledají vhodnější umístění popelnic tak, aby tyto nerušily vzhled města.

Krajský soud tedy uzavírá, že ani v případě zvláštního užívání komunikace v rozporu s vydaným povolením nebo bez jeho vydání není možné, aby se třetí osoby domáhaly odstranění umístěných věcí pouze s odkazem na veřejný zájem tak, jak to učinil žalobce. Takto podaná žádost není způsobilá zahájit správní řízení podle § 44 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že nedošlo k zahájení správního řízení ve věci, nebyl splněn základní předpoklad žaloby proti nečinnosti podle § 79 a násl. s.ř.s. a podaná žaloba tudíž nemůže být

důvodná. Lze uzavřít, že pokud s takovou žádostí žalobce správní orgány naložily jako s podnětem podle § 42 správního řádu, nelze jim z hlediska takového postupu nic vytknout.

Pro úplnost ještě krajský soud doplňuje, že v projednávané věci mu nepřísluší posuzovat zákonnost či správnost nastavení a organizace systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálního odpadu vznikajícího na území statutárního města Brna, neboť tato otázka je primárně věcí právě tohoto statutárního města.

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené proto krajský soud rozhodl podle § 81 odst. 3 s.ř.s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaným správním orgánům, kterým by jinak jakožto úspěšným účastníkům řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jejich běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. 12. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu